

ENTREVISTA A

Miguel Luque

Nedador paralímpic, plata en els 50 metres braça a Rio de Janeiro

El nedador de Parets Miguel Luque (Granollers, 1976) ha tornat dels Jocs Paralímpics de Rio amb una medalla de plata als 50 m braça SB3, modalitat en què s'avança amb la força dels braços. És la 6a medalla que es penja, després de debutar al podi de Sidney 2000. El seu palmarès en campionats europeus, mundials i paralímpics és impressionant, i ara, amb 40 anys acabats de fer, ha tornat a superar el repte que s'havia marcat. Luque neda pel CEM Sant Rafael, però des de principis de 2015 entrena amb el Club Natació de Granollers i l'equip encapçalat per Joan Serra.

© TONI TORRILLAS

Enhorabona. Com et sents?

Miguel Luque. Em sento feliç i content; repasso tot el que hem fet i tot l'esforç d'aquest any i m'adono que no ha estat fàcil, tot el dia, matí i tarda, entrenant. Ara, si ho hagués de tornar a fer, em costaria. Tinc ganes de seguir nedant, però ara necessito un temps de relax: crec que fins després de Reis no nedaré.

Vas néixer amb una discapacitat que t'obliga a anar amb cadira de rodes. I als 16 anys t'interesses per la natació...

M.L. Jo no sabia que les persones amb discapacitat podíem fer esport olímpic i arran dels Paralímpics de Barcelona 92, em poso en contacte amb la Federació Catalana. Vaig començar jugant a bàsquet, però el metge em va recomanar fer natació per l'esquena i per la meva discapacitat. Em vaig inscriure al Club Esportiu Minusvàlids Sant Rafael de Barcelona i vaig començar a entrenar. Em vaig quedar a pocs segons de participar a Atlanta 96. Llavors, em vaig proposar ser a Sidney.

Dius que la natació et dona qualitat de vida i t'ajuda a superar-te.

M.L. T'has de proposar objectius reals a curt termini, mantenir la il·lusió i tenir un bon equip de treball. Per mi ha estat molt important tenir aquest

any persones que confessin en mi al Club Natació Granollers, amb en Joan Serra i el seu equip.

Després de 10 anys al Centre d'Alt Rendiment (CAR) de Sant Cugat decideixes, a principis de 2015, incorporar-te al club granollerí.**Com va anar?**

M.L. L'any 2000 començo al CAR com a extern i a partir de 2004, passo a intern. M'hi han ensenyat disciplina i treball, i he pogut conviure amb esportistes olímpics i paralímpics. Allà has de demostrar que vals. Però necessitava un canvi i em vaig posar en contacte amb en Joan Serra a través d'un amic comú, en Toni Comas.

Joan Serra. En Toni havia estat entrenador meu i va pensar que ens podíem entendre. I així va ser. En Miguel de seguida va dir que volia fer una mínima per a un Campionat del Món. I tenia molta pressa. Com a entrenador, és una oportunitat de créixer com a tècnic: no passa gaires vegades a la vida que un nedador d'aquest nivell et faci una proposta així. Des d'aleshores, ens hem anat coneixent i creixent junts; com més temps porto amb ell, més capaç em veig d'ajudar-lo.

Quin és el vostre sistema de treball?

M.L. Primer de tot, hi ha respecte i confiança mútua. El nostre és un equip molt compenetrat,

“T'has de proposar objectius reals a curt termini, mantenir la il·lusió i tenir un bon equip de treball”